

her blev det ved indførelsen af den ekstraordinære ejendomsskyld nødvendigt at gøre brug af de bag den fikserede kommunale ejendomsskyld liggende værdier (den fikserede forskelsværdi). I sogne- og amtskommunerne foreslås ejendommens skattepligtige værdier — og ikke skattelebøene — fikseret under betegnelsen fikseringsværdierne. Dette skyldes bl. a., at der som senere omtalt foreslås givet sognerådene og amtsrådene adgang til at ændre de faste fradrag i forskelsværdien.

Under hensyn til, at der i bykommunerne i realiteten i forvejen er sket en ændring fra fiksering på skattelebøb til fiksering på værdier, er bestemmelserne om fiksering af ejendomsskylden i disse kommuner (kapitel II, afsnit A, §§ 10-11) søgt affattet således, at fikseringen i disse kommuner nu også sker på grundlag af „fikseringsværdierne“.

Fikseringsbestemmelsernes reelle indhold er i øvrigt i hovedsagen det samme som bestemmelserne om fiksering af ejendomsskyld til staten. Der er dog som nævnt givet sognerådene og amtsrådene adgang til at ændre „fikseringsværdierne“ med forskellen mellem det i den pågældende kommune i skatteåret 1960-61 gældende faste fradrag i ejendomsværdien og det beløb, fradraget efter de gældende regler højst kunne udgøre. Denne særregel skyldes, at der i en del kommuner ved ligningsdirektoratets foranstaltning er foretaget væsentlige ændringer i de ansatte ejendomsværdier, efter at sognerådet havde fastsat de faste fradrag for perioden 1. april 1959-31. marts 1963, og at den kommunale ejendomsskyld i disse kommuner derved er blevet opkrævet på et ganske andet grundlag end tilsigtet ved fradragets fastsættelse.

Som det er anført i oversigten over de gældende regler, opkræves ejendomsskyld i bykommunerne — ligesom grundskylden i disse kommuner — dels som ordinær, dels som ekstraordinær ejendomsskyld. Medens den ekstraordinære grundskyldpromille fra og med skatteåret 1960-61 ligger fast på 14 promille, skal den ekstraordinære ejendomsskyld, der fra og med skatteåret 1960-61 opkræves med 14 promille, aftrappes med $\frac{1}{10}$ efter hver almindelig vurdering, første gang efter 13. almindelige vurdering i 1964. Efter forslaget skal den ordinære og den ekstraordinære ejendomsskyld i bykommunerne — lige så vel som den ordinære og den ekstraordinære grundskyld — lægges sammen, og samtidig foreslås hele den således sammenlagte ejendomsskyld aftrappet med $\frac{1}{7}$ efter hver almindelig vurdering.

Ifølge loven om den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld til kommunen opkræves ekstraordinær ejendomsskyld ikke, når den udgør et beløb, der er mindre end 25 kr. pr. kvartal. Dette betyder,

at der fra og med skatteåret 1960-61 ikke skal opkræves ekstraordinær ejendomsskyld af ejendomme, for hvilke den skattepligtige forskelsværdi (efter forslaget: fikseringsværdien) udgør mindre end 7 142 kr. 50 øre. I forbindelse med sammenlægningen af den ordinære og den ekstraordinære ejendomsskyld foreslås denne regel ændret således, at den sammenlagte ejendomsskyld ikke opkræves af ejendomme med en fikseringsværdi på under 7 150 kr., d. v. s. at sådanne ejendomme nu også bliver fritaget for den del af den sammenlagte ejendomsskyld, der svarer til den ordinære ejendomsskyld. Til gengæld vil ejendomsskylden blive opkrævet, selvom den udgør mindre end 25 kr. pr. kvartal. Denne bestemmelse kan i øvrigt siges at korrespondere med den ovenfor nævnte bestemmelse om adgang til nedsættelse af fikseringsværdierne i sogne- og amtskommunerne.

Efter forslaget vil ejendomsskylden til alle kommuner blive beregnet af fikseringsværdierne med den promille, hvormed ejendomsskyld blev opkrævet i skatteåret 1960-61. Ligesom for bykommunerens vedkommende foreslås de sogne- og amtskommunale promiller nedsat med $\frac{1}{7}$ efter hver almindelig vurdering, således at ejendomsskylden i alle kommuner vil være helt afviklet med udgangen af skatteåret 1988-89.

B. Amtskommunal udskrivning.

De nye regler om den amtskommunale udskrivning, der foreslås gennemført ved det samtidig forelagte forslag til lov om den amtskommunale beskatning og nærværende lovforslag, går ud på, at de beløb, der ifølge de vedtagne overslag skal udskrives til amtskommunerne, tilvejebringes dels ved opkrævning af fikseret ejendomsskyld og af grundskyld, dels ved udskrivning på de under amtsråds-kredsen hørende kommuner. Efter ejendomsskyldens fiksering og aftrapning vil ejendomsskylden udgøre et fast, hvert 4. år faldende beløb. Ejendomsskylden kan derfor efter forslaget betragtes på linje med renteindtægter og andre indtægter, der er uafhængige af amtskommunernes behov. Efter fradrag af sådanne indtægter skal halvdelen af amtskommunernes udskrivning efter forslaget opkræves som grundskyld, dog at grundskylden ikke må opkræves med mere end 14 promille. Den resterende del af udskrivningen sker på sognekommunerne. Fordeelingen på sognekommunerne foreslås foretaget med halvdelen i forhold til de skattepligtige indkomster og halvdelen i forhold til de skattepligtige grundværdier. Der er således set væk fra forskelsværdierne, der ikke mere udgør et levende beskatningsgrund-